

[Gade]

kratiet, at vi er uenige i det notat om omfanget af suverænitetsafgivelse, som regeringen har fremsendt, men at vi ikke mener, at flertallet er nået frem til noget, der bygger på en grundig analyse, og det vil sige, at diskussionen om omfanget af suverænitetsafgivelse må fortsætte også efter afstemningen, ligegyldigt hvordan den måtte ende.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg synes, at det er en lidt deprimerende debat. Her har vi et forslag, der er med til at afgøre, om Danmark skal være med til at bygge det fremtidige Europa op, og så forsøger SF at gøre det til en gang partifnidder, hvor man kører udenrigsministeren, hr. Ivar Nørgaard og andre op mod hinanden, på trods af at kendsgerningen er den, at der er 6 partier i dette Folketing, der står bag Maastrichttraktaten, og at vi alle er enige om de rammer, der ligger i den; men naturligvis kan vi diskutere, hvilken politisk virkning disse rammer så får. Det svarer til, at vi skulle binde os til at være enige med hinanden i al evighed, fordi vi havde vedtaget, at vi skulle have et Folketing. Det er kun hr. Gade, der vil have indbygget i en traktat, at SF's forslag altid skal være de rigtige.

Det er altså sørgeligt at se, at SF forsøger at spille lidt på den almindelige politikerlede og lidt på, at man nok ikke kan enes og på personlige modsætninger, og hvad ved jeg. Lad os dog koncentrere os om, at disse rammer er til, for at Danmark kan placeres centralt i den udvikling, der sker i Europa, og ikke bare til fornøjelse for SF i et andedamsslagsmål som det, de er ved at lægge op til i dag.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Hr. Pelle Voigt har komplet misforstået situationen. Jeg har på ingen måde udtrykt bekymring over, at der er uenighed mellem udenrigsministeren og mig, mellem Socialdemokratiet og Venstre, for det er en kendt sag for alle, at det er der om en række principielle sager. Vi er to forskellige partier, og vi har forskellig Europapolitik. Det, jeg har været bekymret for, har været lidt af det samme som Freddy Blak, men ikke så langt. Jeg har sagt, at jeg ikke synes så godt om, at udenrigsministeren om-

klamres for meget, så man kommer til at se bort fra den uenighed, der er i vores holdninger. Jeg er bekymret for, at man slår os sammen i én pulje og siger, at vi også er enige i udenrigsministerens visioner, for det er vi ikke, men vi er enige i at sige ja til det indhold, der er i Maastrichttraktaten, og det er det afgørende, for det er det, vi skal stemme om nu. Hvordan det videre skal udvikle sig, må tiden vise, men vi har altså ikke de samme visioner.

Til hr. Holger K. Nielsen vil jeg sige, at vi selvfølgelig hele tiden, hvad hr. Holger K. Nielsen også ved, har arbejdet for, at man skulle prioritere beskæftigelsessynspunktet så højt som muligt, og vi ville gerne have haft det prioriteret højere, end det er blevet. Det er netop derfor, at vi ikke binder os til 3. fase af ØMU, før vi har erfaret, om det også bliver, som vi tror, at politikerne bliver enige om at føre en kamp mod arbejdsløsheden. Det er nemlig politikerne og ikke nationalbankdirektøren, der skal afgøre, om man skal bekæmpe arbejdsløsheden. Hvis der er politisk vilje til det, tør vi også godt anbefale, at man til sin tid siger ja til 3. fase, men er det ikke tilfældet, forbeholder vi os at sige nej til at gå over i 3. fase.

Formanden:

Jeg har endnu 6 korte bemærkninger. Når de bliver lagt til de foregående, er vi oppe på 25 korte bemærkninger i denne runde, så vi skal til at tænke på næste ordfører.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Det var godt, at vi fik at vide, at SF ikke har noget imod prisstabilitet; men samtidig blev der sagt, at det kan være nødvendigt med en vis inflation for at få gang i beskæftigelsen. Det er ikke rigtigt, tværtimod viser tallene fra bl.a. Danmark ganske tydeligt, at vi fra 1974 til 1983 gennemsnitligt havde en inflation på 10,5 pct. og en årlig stigning i beskæftigelsen på 2.500, fortrinsvis i den offentlige sektor. Fra 1984 til 1991 havde vi en gennemsnitlig stigning i inflationen på 4 pct., men da fik vi en årlig stigning i beskæftigelsen på 15.000, så det vil også medføre flere arbejdspladser at bekæmpe inflationen.

Der er intet hold i SF's tankegang om, at inflationen fremmer beskæftigelsen, og derfor er